

מאפשר לחייל יחיד לנוע באוויר, לכוון את אש הטיילת הנורים ממרחקים עצומים, להתקיף מטרות. האופנוען מכוון את הלוח המעופף על ידי הטיית גופו, מסוגל לעלות ולרדת כמו יריד.

האופנוע המעופף

הליקופטרים, שהביאו אותם לשדה הקרב, או על ידי נושאות המטוסים, ששיגרו את המיטען באמצעות טיל אל הכוחות הלוחמים.

גב חיל הים לא נעדר בשנת 1974, על אף הנבואות שדנו אותו לכליה. אלא שצורתו השתנתה ללא הכר.

אוניות הצי כמעט ולא לחמו נגד אוניות אחרות. עיקר פעולתן היתה מכוונת נגד היבשה. הן היו מעין חיליתחנים נייד, נשק מסייע לכוחות היבשה. אולם אף אחת מן האוניות לא נשאה תותחים. נשקן היה הטיל.

מסוכנות ביותר היו הצוללות. הן נעו בסודיות מתחת לפני המים, כמעט מבלי לעלות, שלחו את טיליהן ממעמקים למרחק של אלפי קילומטרים. כדי להגן על אמריקה מפני צוללות סובייטיות, הניחו האמריקאים הגורה של מכשירי האזנה על קרקעית האוקיינוס. שום צוללת לא יכלה לעבור דרכה מבלי להתגלות.

האוינה הגדולה ביותר היתה נושאת המטוסים. ממנה המריאו כוחות הפלישה ברוב המערכות. הנושאות נעו ללא הפסקה כדי להימנע מהפצצת טילים. הגנו עליהן סירות טילים, שיכלו לפגוע בכל דבר בטחה של אלף קילומטרים.

שום אוניה לא חזרה כמעט לעולם למלחמה. את אספקתן קיבלו האוניות בלב ים, מאוניות תובלה שנקראו "קרחונים". מפני שעיקר נפתן היה תחנת לפני המים. הן לא היו צוללות ממש, אך יכלו לנוע תחת מעטה של מים, שהגן עליהן מפני גילוי באור יום.

חיל הפרשים האוירי

המערכה המברעת של המלחמה החלה ביוני 1974, כאשר נפתחה הפלישה הגדולה של מדינות המערב נגד אסיה התיכונה. היא יצאה מאיראן, שטוהרה קודם לכן מכוחות סובייטים במובצעי בוקרומה לזה שחיסל את הכוחות הסובייטיים באירופה הצפונית. מטרת המשימה היתה לגלות ולהשמיד את בסיסי הטילים הביניבשתיים שלא נתגלו עדיין, ואת מחסני פצצות הנימן שטחם הושמדו.

לא היה זה מיבצעי בוקר, מסוג התקפות הפענצברח התלת מימדיות. הפעם נעו כוחות אדירים בחזית רחבה על פני השטח. אולם הם לא דמו לצבאות של מלחמות עברו.

הצבא הפולש היה מפורז על שטח נרחב מאד, כדי להימנע מלהתחמם מטרם לטילים גרעיניים. היה עליו למנוע בכל תחיר מהאויב לקבל ידיעות על תנועתיו ועל מקום הימצאן המדויק של יחידותיו. זה היה תפקידו של "המסך".

"המסך" היה מורכב מן הכוחות התלת מימדיים שהתקדמו באוויר ועל הקרקע לפני הצבא. למסך זה השתייכו הטנקים המעופפים, ההליקופטרים, לוחות מעופפים, גיפים מעופפים, יחידות של טילים קטנים וטנקים. הכוח כלל חטיבות רבות של חיל הפרשים האוירי, טיליטור, דבורים, יחידות טלבויה מוטסות, גודווי שיגור של טיליטורגול ומכוניות משורינות שנסאו מכשירים אלקטרוניים לפיקוח ורישום.

חיל הפרשים האוירי היווה את המסך החיצוני, שהשתרע 29 ביוני מאפגניסטן עד לים הכספי. מאחוריו היה המסך הנגדיטור, מורכב מדיביזיות מעופפות שכל אחת מהן היתה יחידה עצמאית בעלת סוגי נשק רבים. כל דיביזיה מעופפת כללה חמש חטיבות. לכל חטיבה היו 1500 חיילים ו־30 טנקים מעופפים ואחרים.

המסך הפולש הוזה היה החלק היחיד של הצבא שהיה במגע עם האויב — או, ליתר דיוק, עם המסך החיצוני של האויב. כל מסך השתדל להתקדם ולאסוף אינפורמציה, תוך נגיעת כל אינפורמציה מן המסך הנגדי.

מאחורי המסך נע החלק העיקרי של הצבא — פיקוד הלחימה הקרקעית. הוא לא נכנס עדיין לקרב. היו לו די מכשירים מעופפים כדי להחזיק באוויר רבע מאנשיה שהתקדמו בדרך כלל במכוניות משורינות. כוח זה נשק עמו את הטילים הכבדים יותר, טנקים בלתי מעופפים, את יחידות ההכשל. היה לו כוח מחוזק אדיר.

החלק השלישי של כוח הפלישה היה מורכב מיחידות פיקוד הסייע. יחידות לוגיסטיות אלה סמכו בעיקר על ההליקופטרים האדירים מסוג הרקולס. אלה נעו בלילה, הביאו לפטים של אספקה אל אזור הקרבות. הם לא שהו במקום יותר מכמה דקות וחזרו מיד

למשלוח חדיפעמי, מאשר באמצעות מטוסי תובלה גדולים. כי המטוס יקר הרבה יותר, ובגלל הצורך להוביל כמויות גדולות של דלק להפעלתו יעילותו פחותה. מנגנון הפעלה והתחזוקה יקר מאד בהשגחה לכמות ההספקה המובלת.

טילי תובלה שוגרו אף הם מנושאות המטוסים הגדולות. כל טיל הוביל מטען של 10 טון. בהתקרבו ליעד הפעיל מנועים קטנים להפחתת מהירותו. האף המחודד שלו נתקע בארץ, הפתח שלו נפתח והכוח הלוחם יכול היה לפרוק את המטען במהירות ולהתפורר בעוד מועד.

טילים מיוחדים הובילו דלק. אחרי שאפם נתקע באדמה, שימשו כחביות לתדלוק. טיל כזה נשא צינורות וברזים, וכיד עם הגיעו אפשר היה לתדלק בו את כלי המלחמה. לטילים הקטנים יותר היה מוח קטן, שאיפשר לכוות הקרקע להתקשר עםם בהתקרבתם ולהנחות אתם מטוח של חמשה קילומטרים בדיוק למקום הרצוי להם. אולם דיוק זה היה בלתי נחוץ. די היה אם טיל התובלה נחת במרחק של כמה קילומטרים מן הכוח הלוחם. החיילים היו תמיד מוכנים לצעור, לטוס או ללחום כמה קילומטרים כדי להגיע אל האספקה, התחמושת, הדלק והדואר שלהם.

הפיקוד הסובייטי לא ישב בחיבוק ידיים. הוא הפעיל בינתיים את כוחותיו העצומים מארבע כיוונים. הם התקרבו בזרם אדיר לעבר אזורי הקרבות.

הם לא הגיעו אליו. כי בינתיים הפעילו האמריקאים נשק חדש נוסף. היתה זאת מאטא הארי מכנית — טיליטורגול ששוגר ממרחקים.

כל טיל היה מצויד במנוע קטן, שהאיט את נחיתתו. הוא ירד בשקט. אפו התחפר באדמה. מכשיריו קלטו רעש של מנוע, גלי חום וגילויים אחרים של רכב ממונע. הוא הירגב אינפורמציה זו לסימנים משודרים.

בלילה ירד גשם של טילים אלה מעל לאירופה. הם הונחו מסביב לשטחי הקרבות בחגורה שאורכה היה 650 קילומטרים, ורוחבה 3 קילומטרים. כל ריכוז ממונע שהתקרב אליהם ועבר דרכם נתגלה לקולטי השידור האמריקאים, במרחק אלפי קילומטרים, כאילו ראו את הרכב כמו עיניהם. מסך הטילים הודיע על כמות התנועה, על ריכוז כלי הרכב וגודלו.

הסובייטים גילו והשמידו רבים מהם, אך אי אפשר היה לגלות את כולם. קטנים (בגודל סלאשפה), שקטים, חבוים בין שיחים, הב עמדו על המשמר כזיפים דוממים. כשעבר טור ממונע בדרכם, נדלקו אורות אדומים על סיפון אוניה אמריקאית באוקיינוס. תוך דקות ירד טיל גרעיני על הטור והשמידו.

כך שימשה הפלישה האמריקאית מטרה כפולה: לחסל את הכוח הסובייטי באזור הפלישה, וכן למשוך לאזור זה כוחות נוספים, שנתגלו על ידי טילי הריגול והושמדו במרוכ.

כה אותו זמן שכנו הטילים האמריקאים במאות אזורים נסתרים היטב, עליהם ירדו עוד בליל הפלישה.

הטילים, שירדו בטילים והתמקמו בפניו רב, שלחו קרניים סודיות לכוחות הלוחמים. הכוחות האמריקאים, שסיימו את תפקידיהם וניתקו את המגע עם האויב, הודרכו על ידי קרניים אלה לאשרי הנחיתה החבוים. בהגיעם לשם יכלו לנוח, לקבל אספקה ולשלוח את הפצועים.

לשם באו בלילה ההליקופטרים מסוג הרקולס — כלי תובלה ענקיים. אלה באו אחד אחד. הם נחתו, ניתקו במהירות מיטענים בגודל ליפטם ענקיים, שהיו מחוברים מתחת לבטנם. מהשארום את הליפט על הארץ, הסתלקו לפני שהאויב הספיק לאתר אותם ולשגר טילים לעומתם. אחדים מהם קיבלו את הפצועים והחזירו אותם לאוניות המלחמה.

לבסוף החליט הפיקוד האמריקאי כי מטרת הפלישה הושגה. פקודת הפינוי יצאה לכל הכוחות. היחידות הסובייטיות באזור הוצאו מכלל פעולה. ההיס היה קטן — כי הערים לא התקפו. האוכלוסייה המקומית הצטיידה בנשק והתפזרה באזורים נרחבים. מאת אלפי חיילים סובייטיים, שחידותיהם חדרו מהתקיים, נעו ללא סדר חזר למולדתם.

הפינוי בוצע באותה מהירות כמו הפלישה עצמה. תוך שלושה ימים ניתקו היחידות האחרונות את המגע וחזרו בהליקופטרים ובטנקים המעופפים לאוניות שגנזו כל העת על הים הפתוח, כך שאי אפשר היה להפציצם בטילים.

פיקוד הלווינים פועל

בסוף שנות ה־50 ניבאו רבים כי הגיע סופו של הטייס. לפי נבואות אלה, עמד הטיל לתפוס כליל את מקומו של המטוס המאוויש.

אולם ב־1974 מילאו הטייסים תפקידים רבים. אמנם, המפציץ הכבד נעלם. במקומו בא הטיל, אך הטייס חזר לתפקידו המקורי — כלוחם יחיד. בתפקיד זה מילא משימות רבות. הוא השמיד את כוח האויב, במידה שהדבר לא נעשה בייעילות על ידי טילים. הוא ירד על טנקים ועל כל מטרה אחרת שנעה במהירות רב מדי מכדי לאפשר התקפה באמצעות טיל. הוא פגע בכוחות האויב באותם הקרבות בהם השתרבו הצדדים במידה שאי אפשר היה לשגר טיל, בגלל המרחק הקטן מדי בין ידיו ואויבו. כי ב־1974 השתדלו החיילים לעתים קרובות להיצמד אל האויב בטחף קצר ביותר, כדי למנוע בעדו לשגר טילים אטומים.

מינן באו המטוסים? שאלו את עצמם הסובייטים, כאשר מטוסי קרב קטנים ירדו על כוחותיהם בלב אסיה, או בערבות סיביר. הסוד היה טמון בפיקוד הלווינים. מטוסי הקרב באו מן החינים.

לא היו אלה, כמובן, לחינים אמיתיים, אלא מטוסי אטומיים אדירים שלא נחתו מעולם. מטוסים אלה שוגרו השמימה מקרונות שיגור שהיו מותקנים על פסים ושעו מוסתרים בכל שאר הזמן בתוך מנהרות בהרים. אחרי שהמטוס המריא, שוב לא חזר. הוא נשאר בגובה רב מעל לכדור הארץ, תודלק שם תוך כדי טיסה על ידי מטוסי תדלוק. הצחת שלו החלקף כל שבועיים תוך כדי טיסה. הצחת החדש בא במטוס מיוחד, שהתחבר לבטן מטוסי האב.

כל מטוסי אב נשא בזנבו כמה מטוסי קרב. אלה קיבלו בו את הדלק, התחמושת וכל שאר הצרכים. בצאתם לפעולה ניתקו את עצמם ממטוסי האב, שחג בגובה עצום מעל לשטח האויב, ועם השלמת המשימה, חזרו והתחברו אליו. כך יכלו מטוסי הקרב הופיע בכל מקום, לבוא במפתיע ולהסתלק כלעומת שבאו, על אף השטח הקצר שלהם. למטוסי הקרב היו כנפיים בצורת משולש גדול. הם יכלו לנחות על הארץ ולהמריא ממנה בלי צורך בשדה תעופה. גם המהירות וגם הנחיתה היו מאונכים. לכן יכלו להיות שמונים לכוחות הקרקע, ולא פעם ישן הטייס עם חייל הקרקע. לתפקיד נגד מטוסי השתמרו בטיל זעיר, בגודל כדורגול, שהודרך אל המטרה באופן אוטומטי. הרחק מטוח הראייה של הטייס. בגלל המהירות העצומה, שוב לא היו כמעט קרבות פנים אל פנים בין מטוס למטוס.

מטוסי הקרב המריאו באופן אנכי. מטוסי האב שלהם שוגרו באופן חדיפעמי מקרונות שנועו על פסים. אולם מטוסי התובלה הענקיים המריאו מן הים.

כבר בסוף שנות ה־50 היה ברור כי שדה התעופה הצבאי הפך לאנארכונוים. קודם כל, הוא הגביל את גודל המטוסים: אפשר היה לבנות מטוסים גדולים פי שלושה או ארבעה מן הקיימים, אלמלא היו זקוקים למטוולי המראה אדירים. ובתקופת הטילים הביניבשתיים, מסוללי המראה אדירים, באורך של הרבה קילומטרים, שפוט הזמינו להשמדה. אי אפשר היה להסירם.

מצב זה החזיר את הכתר למטוס הימי. שלושה רבעים של כדור הארץ מכוסים במים. מטוסי תובלה ענקיים יכלו לנחות בים, באגמים ובנהרות. את הים אי אפשר היה להשמיד בטילים. ומטוס ימי יכלו היה לבחור בכל פעם במקום אחר לנחיתה, דבר שמונע את השמדתו על ידי טילים. ואם היה במקום אחד הים סוער מדי, פשוט חיפש המטוס מקום יותר נוח. מכיון שפעל בדלק אטומי, יכול היה להישאר באוויר כמעט זמן בלתי מוגבל. מטוסי תובלה ימיים אלה מילאו תפקיד חשוב בכל המערכות. הם הביאו את האספקה מארצות הברית, הורידו אותה על המים באריות בלתי חזירות. אלה אספו שם על ידי